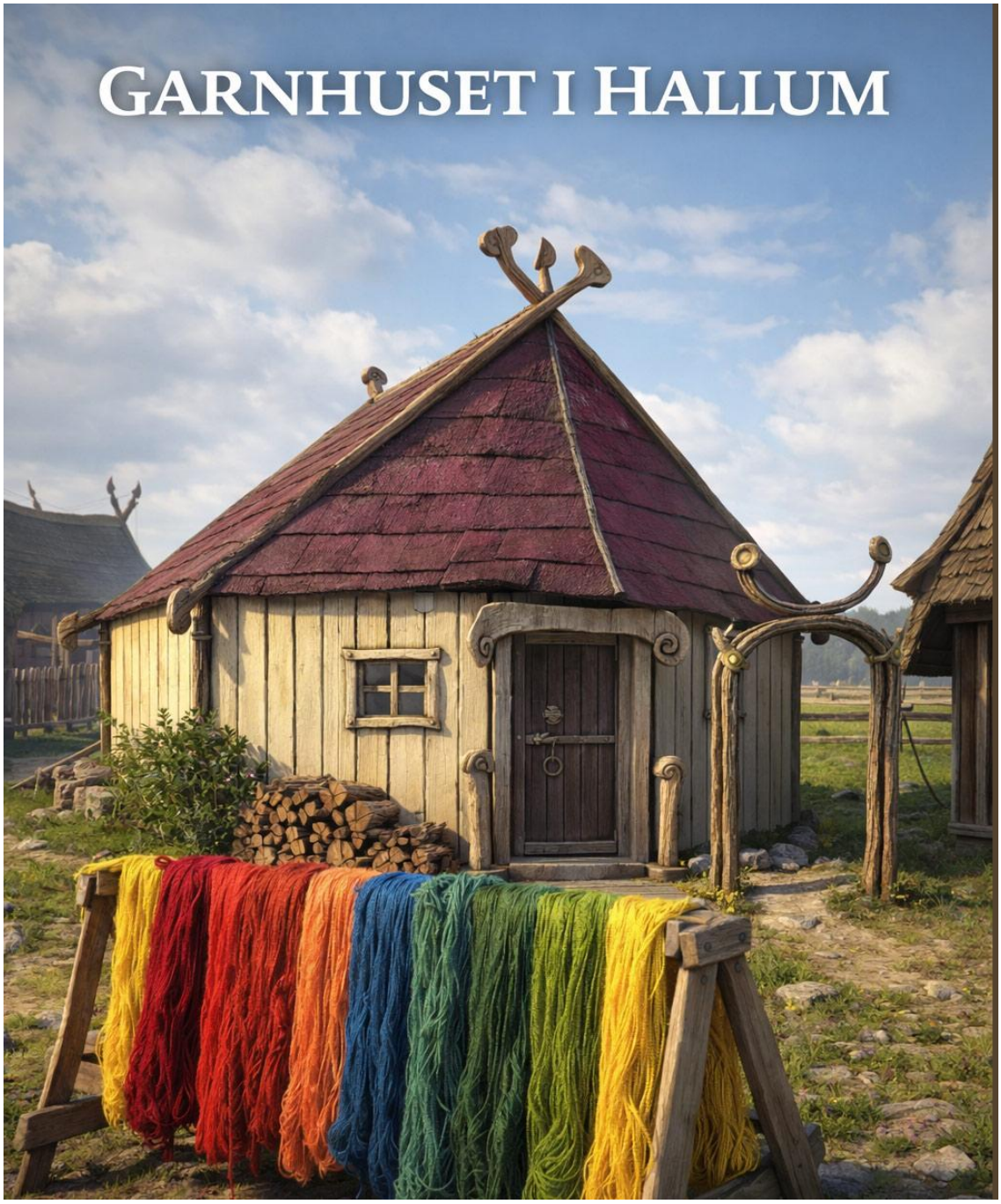
SKRINET

ILDMÅNE

HALLUM VIRKE OG FEST

AFSNIT 13

BENT BJERRE

Astrid kunne langt mere end at væve almindelige ting. Hendes hænder arbejdede som om de var styret af en stille kraft, og når hun satte sig ved væven, var det som om trådene selv fandt vej. Hun kunne trylle med sin væv — ikke som en troldkvinde, men som én der forstod, at verden havde skjulte mønstre, som kun få kunne se.

Tidsel vidste det.
Hun havde brug for **magiske vævetæpper**, vævet med gudesymboler, når menneskeskæbner skulle tolkes. De tæpper Astrid skabte, var ikke blot smukke; de fortalte om livets glæder og sorger.

Tidsel sagde ofte, at Astrid vævede "det som ligger mellem lysene i himmelkuglen" — det som kun spåkoner og guder kender.

Munken havde sine egne ønsker.
Til den nye kirke, som Harald ville bygge indenfor borgens mure, skulle der bruges en **hvid dug**, ren som nyfalden sne og uden et eneste fejlsting. Munken talte om, at dugen skulle ligge på alteret som et tegn på den nye guds renhed og kraft. Astrid nikkede blot. Hun vidste, at når kirken stod

færdig, ville hun væve den dug — ikke magisk, men med en ro og præcision, som kun hun mestrede.

Astrid stod midt mellem to verdener:
Tidsels gamle guder, der glimtede bag himmelkuglens indre lys, og Munkens nye gud, der talte om vand, mirakler og en fremtid uden ofringer.

Hun vævede til begge. For hun vidste, at tråde kan bindes sammen, selv når guderne strides.

Pottekvinden Greta

Indvendig i pottehuset var alle vægge og stolper malet med fortællinger om guder, skovens trolde og feer i farverige figurer og symboler.

Aftenlyset lå lavt over Hallum, og røgen fra de små tørveovne hang som en blålig dis mellem husene.

Ved kanten af søen sad **Greta**, pottekvinden, med hænderne dybt i det tunge, mørke ler. Hun var kendt i hele Hallum for sine sorte potter.

Greta arbejdede langsomt, hun var gammel.
Hun trak leret op med begge hænder, lod det falde tilbage, mærkede fugten, tyngden, den svage duft af jord, der havde ligget under Hallum i århundreder. Hendes fingre var sorte, men bevægelserne var bløde indtil potten var klar til tørring.

Greta elskede at fortæller historier, og kunne underholde i timevis.

Det var gået i arv til de syv børn, som alle kunne underholde med musik, sang og fortællinger.

Greta sagde altid, at potterne blev sorte af ilden — men levende af historierne.

KURVEHUSET

Kurvefletter Sibba var gift med Trygve, som hjalp hos storbonden.

Morgenlyset lå som en tynd stribe over Hallum, da Sibba satte sig på den lave træskammel foran sit hus.

Hun var ikke stor af vækst, men hendes hænder var stærke. Folk sagde, at Sibbas kurve aldrig gik i stykker — og hvis de gjorde, var det kun fordi ejeren havde været dumdristig.

lille Rola kom løbende, med jord på knæene og et smil, der altid var lidt for bredt.

“Mor siger, du skal lave en kurv til fiskerne. Den gamle er gået i stykker.”

Sibba så op, og et skævt smil gled over hendes ansigt.

“Så har de trukket for hårdt i den,” sagde hun. “Fiskere tror altid, at kurve er stærkere end vand.”

Hun rejste sig, tog en af de færdige kurve fra stativet ved siden af huset og rakte den til drengen. “Sig til din mor, at denne holder. Hvis fiskerne ikke gør noget dumt.”

Sådan var Sibba: stille, en kvinde, der bandt Hallum sammen, ligesom vidjerne bandt hendes kurve.

Det var som om hun vidste alt om alle i Hallum før alle andre, som hun på bedste vis samlede i sine fortællinger

HALLUM I FEST

Feststemning ved Indvielsen af Torvet

Solens første stråler gled ind mellem træsøjlerne og lagde et gyldent skær over det nye torv. Folk kom vandrende fra alle sider af Hallum — unge, gamle, håndværkere, bønder, børn med røde kinder og nysgerrige øjne. Der var en forventning i luften, som om hele landsbyen trak vejret på én gang.

Børnene fik deres egen optræden — jonglører, fortællere, små lege. Hele Hallum deltog. Hver familie solgte deres varer:

Boderne ved Torvets Indvielse

Duften af stegt gris, frisk brød og sød mjød blandede sig med lyden af latter, råb, musik og børn, der løb mellem boderne. Alle havde pyntet deres stande, som om hele Hallums stolthed skulle vises frem på én gang.

Sten Magnus – Ben figurerne fra Øen mod Nord

Ved den første bod stod **Sten Magnus**, runemesteren og stenhuggeren, omgivet af små figurer skåret i ben fra den store ø mod nord. De var glatte som elfenben, hvide som vinterens første sne, og hver figur bar et lille symbol, som kun Magnus kendte betydningen af. Folk stimlede sammen for at høre ham fortælle om den lange rejse over is fyldt vand, om hvalrossens tand og om de gamle historier, han mejslede ind i hvert eneste stykke ben. Hans bod var som et lille vindue til en fjern verden.

Greta fra Lerhuset

Greta sad omgivet af sine berømte sorte potter. De var tunge, matte og dybe i farven, brændt under jord i en teknik, som kun hun mestrede. Potterne havde en særlig styrke, og når man slog let på dem, lød der en dæmpet tone, som om jorden selv svarede.

Greta var kendt helt op til Sebber for sin kunst, og folk kom langvejs fra for at købe hendes varer. Hun sad med hænderne let støvet af ler, smilende og rolig, mens hun fortalte historier om skovens trolde og de gamle guder, som hun mente holdt hånden over hendes ovne.

Brygger Asbjørn serverede mjød i stride strømme og han præsenterede noget helt nyt:
Ealu — øl brygget på korn, lagret og gæret efter en metode ingen i Hallum havde set før.

Hvorfor Asbjørns øl var det bedste

Brygger Asbjørn bryggede ikke bare øl — han bryggede historier.

Hans Ealu var kendt for sin dybe maltduft, den rene smag af byg fra Hallums egne marker og den bløde sødme fra honningen, han hentede hos skov bonden mod øst. Han lod øllet gære langsomt i jordkølede kar, en teknik han havde arvet fra sin farfar, og som gav drikken en rund og fyldig karakter, ingen andre kunne efterligne.

Folk sagde, at Asbjørns øl havde sjæl. Når man drak det, mærkede man både jorden, ilden og tiden, der havde formet det.

Derfor blev hans øl altid udsolgt først — og derfor var det kendt som det bedste i hele Hallum.

Hele aftenen blev der festet med sang – musik og dans.

Tidsel havde konstrueret en drage som en fugl, der kunne holde sig oppe af vinden. Tidsel havde vundet en tynd snor af fibre fra brændenælden. Børnene jublede

Tidsel, vølven, trådte frem og lagde hånden på den store jætte sten.

Hun talte om fællesskab, om solens gang, om de kræfter der havde formet Indvielsen var ikke blot en ceremoni.

Det var en fejring af alt, Hallum var.